

Besättningen

STS-116: besättning: Christer Fuglesang (ESA)

ESA-astronaut Christer Fuglesang. (Bild: ESA)

Persondata

Född den 18 mars 1957 i Stockholm, Sverige. Gift med Elisabeth, född Walldie. De har tre barn. Fritidsintressen är idrott, segling, skidåkning, frisbee, spel och läsning.

Utbildning

Tog studentexamen vid Bromma Gymnasium, Stockholm 1975 och fick en civilingenjörsexamen (teknisk fysik) från Kungliga tekniska högskolan (KTH), Stockholm 1981. Disputerade i experimentell partikelfysik 1987 och blev 1991 docent i partikelfysik vid Stockholms universitet.

Hederstitel

Han utnämndes i oktober 1999 till hedersdoktor vid Umeå universitet, Sverige.

Erfarenhet

Som doktorand arbetade Fuglesang vid CERN (den europeiska kärnforskningsorganisationen) i Geneve med UA5-experimentet, vilket inbegrep studier om kollisioner mellan protoner och antiprotoner. År 1988 utnämndes han till "CERN Fellow" och arbetade då med CPLEAR-experimentet, vilket inbegrep studier om CP-brottet av Kaon-partiklar. Efter ett år utnämndes

han till "Senior Fellow" och chef för en partikeldetektor I november 1990 fick Fuglesang en position vid Manne Siegbahn-institutet för fysik i Stockholm men förblev stationerad vid CERN under ytterligare ett år då han arbetade för det nya projektet "Large Hadron Collider" (LHC). Sedan 1980 har Fuglesang undervisat i matematik vid Kungliga Tekniska Högskolan (KTH) vid de tillfällen han varit stationerad i Sverige.

I maj 1992 antogs Fuglesang till ESA:s astronautkår som är stationerad vid det europeiska astronautcentret (EAC) i Köln, Tyskland.

Under 1992 påbörjade han ett träningsprogram vid EAC och ett fyra veckor långt träningsprogram vid TsPK (Kosmonauternas träningscenter) i Star City, Ryssland, inför framtida samarbeten mellan ESA och Ryssland på rymdstationen Mir. I juli 1993 avslutade han grundutbildningen vid EAC.

I maj 1993 utvaldes Fuglesang och hans ESA-astronautkollega Thomas Reiter från Tyskland för uppdraget Euromir 95 och påbörjade träning vid TsPK (Moskva) för förberedelse för deras ingenjörsuppgifter ombord, EVA-aktiviteter (rymdpromenader) och handhavande av rymdfarkosten Soyuz. Träningen för Euromir 95-uppdraget organiserades och utfördes till största delen vid EAC.

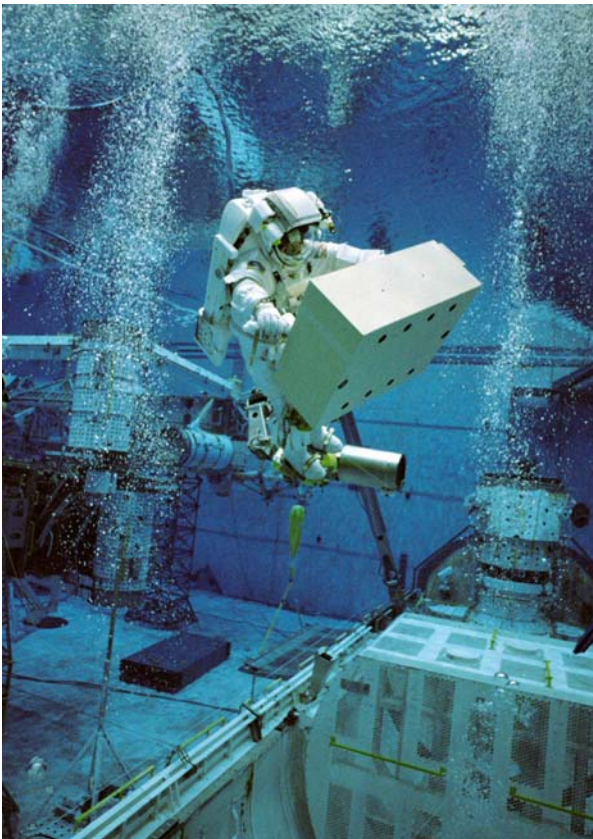
Den 17 mars 1995 valdes han ut som medlem i besättning 2 för Euromir 95-uppdraget tillsammans med Genadi Manakov och Pavel Vinogradov. Under uppdraget, vilket sträckte sig från den 3 september till den 29 februari 1996 var Fuglesang överordnad CIC (Crew Interface Coordinator). Från den ryska markkontrollen (TsUP) i Kaliningrad (nu Korolev) skötte han den huvudsakliga kontakten med ESA-astronauten Thomas Reiter på Mir och agerade som samordnare mellan Mir och Euromir 95 Payloads Operations Control Centre, beläget in Oberpfaffenhofen, Tyskland.

Mellan mars och juni 1996 genomgick han specialträning vid TsPK gällande Soyuz-handhavande för avdocking, återinträde i atmosfären och landning.

Christer Fuglesang påbörjade sin utbildning som uppdragsspecialist vid NASA/Johnson Space Center, Houston, i augusti 1996 och kvalificerade

Besättningen

sig för flyguppsdrag som uppdragsspecialist i april 1998. Från maj till oktober 1998 återupptog han sin träning vid TsPK gällande handhavande av rymdfarkosten Soyuz-TM för avdockning, återinträde i atmosfären och landning. I och med examen därifrån är han nu kvalificerad att agera som befälhavare på en Soyuz-kapsel med tre personer vid dess återvändande från rymden.

ESA-astronaut Christer Fuglesang under en EVA-simulering för STS-116-uppsdraget vid Johnson Space Centers Neutral Buoyancy Laboratory. (Bild: NASA)

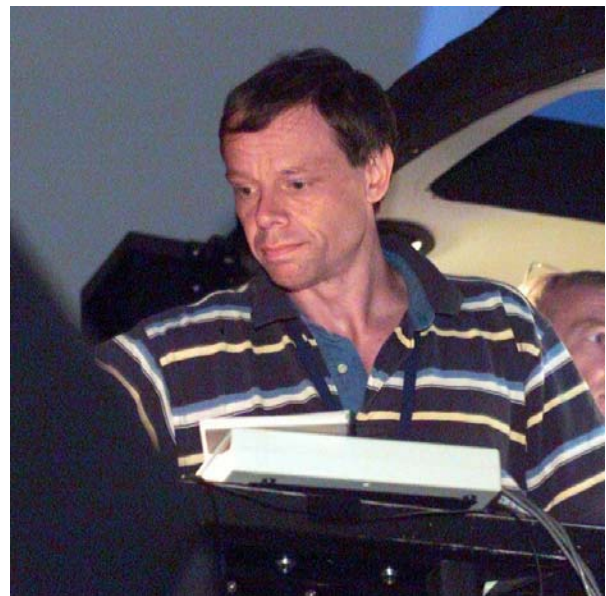
I oktober 1998 återvände han till NASA/JSC och tilldelades tekniska uppgifter vid Astronaut Office Station Operations System Branch on Russian Transfer Vehicles (dvs. Soyuz/Progress). Senare tjänstgjorde han som överordnad Increment Crew Support Astronaut för expeditionsskåren av den 2:a internationella rymdstationens expanderande besättning.

Christer Fuglesang har fortsatt med visst vetenskapligt arbete och var involverad i SilEye-experimentet som undersökte ljusblixtar i astronauternas ögon på Mir mellan 1995 och 1999. Detta arbete fortsätter på ISS med Alteino-detektorn, vilken sändes upp 2002 och ALTEA-instrumentet, vilket levererades till ISS i juli 2006 av

STS-121-uppsdraget. Han har också startat DESIRE-projektet för simulering och beräkning av strålningsförhållandena inuti ISS.

Nuvarande uppdrag

Christer Fuglesang är en medlem av ESA:s europeiska astronautkår, vars hemmabas är det europeiska astronautcentret, beläget i Köln, Tyskland. Han arbetar samtidigt för NASA-JSC Astronaut Office och har senast arbetat med den kommande utrustningslasten för ISS.

ESA-astronaut Christer Fuglesang under träningsprogrammet Systems Engineering Simulator Crew Training i en rymdfärjeflygdäcksimulator vid Johnson Space Center. (Bild: NASA)

Vid slutet av februari 2002 tilldelades Christer Fuglesang uppdraget som uppdragsspecialist på rymdfärjeuppdrag STS-116, som planerats angöra den internationella rymdstationen (ISS) under slutet av 2006. Han kommer att bli den förste svensk som flyger i rymden. Besättningen på detta uppdrag, också hänvisad till som 12A.1 ISS-monteringsflygning, planeras utföra ett relativt stort antal viktiga uppgifter, inklusive sammansättningen av nya sektioner på ISS fackverk och avlösningen av en av ISS-expeditionens besättningsmedlemmar: ESA-astronaut Thomas Reiter mot NASA-astronaut Sunita Williams. Christer Fuglesang kommer att ha en avgörande roll vid detta uppdrag, i synnerhet i samband med utförandet av EVA-aktiviteter (rymdpromenader) då ny hårdvara skall kopplas på rymdstationen och stationens elektriska kraftsystem skall kopplas om.

Besättningen

STS-116 besättning: Mark Polansky (NASA)

STS-116 Befälhavare Mark Polansky. (Bild: NASA)

Persondata

Föddes den 2 juni 1956 i Paterson, New Jersey, USA. Fritidsintressen är ishockey, skidåkning, flygning med lätta flygmaskiner, musik och konst. Gift med Lisa, född Ristow, från San Antonio, Texas. De har en dotter.

Utbildning

Tog en kandidatexamen i aeronautik och astronautik och en magisterexamen i aeronautik och astronautik vid Purdue-universitetet, båda under 1978.

Erfarenhet

Efter examen från Purdue-universitetet 1978 fick han en befattning vid det amerikanska flygvapnet. Han förärades sina "pilotvingar" i januari 1980 vid Vance Air Force Base (AFB), Oklahoma. Från 1980 till 1983 var han stationerad vid Langley AFB, Virginia, där han flög F-15-plan. Polansky överflyttades till F-15E-planen 1983 och tjänstgjorde som attackpilot samt tränade besättningar i flygtaktik att kunna besegra motståndarens flygtaktik. Han hade i denna roll en befattning vid Clark Air Base, Filippinska republiken samt Nellis AFB, Nevada, tills han 1986 valdes ut för USAF

Test Pilot School, Edwards AFB, Kalifornien. Vid examen stationerades han vid Eglin AFB, Florida, där han utförde vapen- och systemtester i F-15-, F-15E- och A-10-plan. Polansky lämnade aktiv tjänst 1992 för att inleda en karriär vid NASA. Han har loggat över 5000 flygtimmar i över 30 olika flygplanstyper.

NASA-erfarenhet

Polansky anslöt till NASA i augusti 1992 som flygingenjör och forskningspilot. Han tilldelades en befattning vid Aircraft Operations Division vid Johnson Space Center. Hans främsta uppgift var att undervisa astronautpiloterna i landningsteknik för rymdfärjan i Shuttle Trainer Aircraft samt instruera astronautpiloterna och uppdragsspecialisterna om T-38-planen. Polansky utförde också testflygningar av NASA:s avionikupgraderade T-38-plan.

I april 1996 utvaldes Polansky av NASA som astronautkandidat och han påbörjade sin träning i augusti 1996. Då han fullbordat två års träning och utvärdering fick han inledningsvis en befattning som medlem i personalteamet Astronaut Support vid Kennedy Space Center, vilka har som uppgift att hjälpa till vid start och landning av rymdfärjan. Han tjänstgjorde som pilot på STS-98 (2001) och har loggat nästan 13 dagar i rymden. Polansky var chef för CAPCOM-avdelningen från april 2002 till december 2002. Han tjänstgjorde som chefsinstruktörsastronaut från april 2003 till januari 2004. Han har också arbetat som chef för avdelningarna "Återgång till Flygning" och "Skyttelreparationer". Polansky har utsetts som befälhavare för besättningen på STS-116, en monteringsflygning till den internationella rymdstationen.

Rymdflygningserfarenhet

STS-98 Atlantis (7–20 februari, 2001). Besättningen på STS-98 fortsatte uppgiften med att bygga och förbättra den internationella rymdstationen genom att leverera den amerikanska laboriemodulen Destiny. Rymdfärjan tillbringade sju dagar dockad till stationen medan Destiny monterades fast och tre rymdpromenader utfördes för att fullborda sammanbyggnaden. Besättningen flyttade också en dockningsport samt levererade förnödenheter och utrustning till expedition 1-besättningen.

Besättningen

STS-116 besättning: William Oefelein (NASA)

STS-116 pilot William Oefelein. (Bild: NASA)

Persondata

Föddes den 29 mars 1965 i Ft. Belvoir, Virginia, USA. Han har två barn. Fritidsintressen inkluderar styrketräning, wake- och snowboardåkning, fiske och vildmarksvandringar.

Utbildning

Tog en kandidatexamen som elingenjör vid Oregon State University 1988 och en magisterexamen i flygsystem vid University of Tennessee Space Institute, 1998.

Erfarenhet

Oefelein befordrades till fänrik i den amerikanska flottan från flygofficerskandidatskolan i Pensacola, Florida 1988. Han påbörjade sin flygträning i Texas 1989 och utsågs till flygare inom flottan ("Naval Aviator") i september 1990. Han inställde sig sedan vid Marine Fighter/Attack-träningskvadron 101 vid Marinkårens flygflottilj i El Toro, Kalifornien för inledande F/A-18-träning. Vid avslutad träning placerades han vid Strike Fighter-skvadron 146 vid flottans flygflottilj i Lemoore, Kalifornien, där han medverkade vid utlandsuppdrag ombord på hangarfartyget USS Nimitz till Stilla havet, Indiska Oceanen samt Persiska viken. Under sin tjänstgöring vid VFA-

146 studerade han vid Topgun, den amerikanska flottans jaktstridsskola och utsågs till Squadron Air-to-Air Weapons and Tactics Officer. Oefelein valdes ut till den amerikanska flottans testpilotskola vid flottans flygflottilj vid Patuxent River, Maryland och påbörjade träningen i januari 1995. Efter examen i december 1995, stationerades han vid Strike Aircraft Test Squadron som F/A-18 Project Officer och testpilot.

I februari 1997 återvände han till den amerikanska flottans testpilotskola som instruktör, där han flög F/A-18-, T-2- och U-6-plan. I februari 1998, förflyttades han till Carrier Air Wing 8, flottans flygflottilj Oceana, Virginia där han tjänstgjorde som Strike Operations Officer när han valdes ut för astronautprogrammet.

Oefelein har loggat över 3000 timmar i mer än 50 flygplanstyper och har över 200 landningar på hangarfartyg.

NASA-erfarenhet

Efter att han valdes ut av NASA i juni 1998 inställde sig Oefelein vid Johnson Space Center i augusti 1998. Efter att ha genomgått två års träning och utvärdering är han kvalificerad för rymdflyguppgifter som pilot. Oefelein tilldelades nyligen teknisk tjänstgöring vid avdelningarna för "Astronaut Office Advanced Vehicles" och CAPCOM.

Oefelein är utsedd som pilot på STS-116-uppdraget till den internationella rymdstationen. Han kommer att ansvara för systemoperationer och hjälpa till vid inflygningen och dockningen till stationen.

Besättningen

STS-116 besättning: Robert Curbeam (NASA)

STS-116 uppdragsspecialist Robert Curbeam. (Bild: NASA)

Persondata

Föddes den 5 mars 1962 i Baltimore, Maryland, USA. Han har två barn. Fritidsintressen inkluderar styrketräning, vildmarksturer och idrott.

Utbildning

Tog en kandidatexamen som flygingenjör vid United States Naval Academy 1984. Erhöll en magisterexamen som aeronautisk ingenjör vid Naval Postgraduate School, 1990. Tog en ingenjörsexamen inom aeronautik & astronautik vid Naval Postgraduate School, 1991.

Erfarenhet

Efter examen från US Naval Academy, påbörjade Curbeam flygofficersträning vid den amerikanska flottan 1984. Han inställde sig 1986 vid Fighter Squadron 11 (VF-11) och medverkade vid utlandsuppdrag till Medelhavet och Karibiska sjön samt Arktis och Indiska oceanen ombord på USS Forrestal (CV-59). Samtidigt som han tjänstgjorde vid VF-11 studerade han vid US Navy Fighter Weapons School (Topgun). Vid fullbordad träning vid testpilotskolan i december 1991, inställde han sig vid Strike Aircraft Test Directorate där han var project officer för F-14A/B Air-to-Ground Weapons Separation Programme. I augusti 1994 återvände han till US Naval Academy som instruktör vid avdelningen för "Weapons and Systems Engineering".

NASA-erfarenhet

Efter att han valdes ut av NASA i december 1994 inställde sig Curbeam vid Johnson Space Center i mars 1995. Efter att ha genomgått ett års träning och utvärdering fick han en befattning vid avdelningen för "Computer Support" i Astronaut Office. Han är en veteran med två rymdflygningar, STS-85 1997 och STS-98 2001, och har loggat nästan 25 dagar i rymden, inkluderande över 19-EVA-timmar under tre rymdpromenader.

Curbeam tjänstgjorde som rymdfarkost-kommunikatör (CAPCOM) med ansvar för att förmedla all röstkommunikation mellan markkontrollen och besättningarna ombord på rymdfärjan och den internationella rymdstationen, som avdelningschef för CAPCOM och gruppledare för nyttolasten (Payload), med ansvar att representera besättningen vid utformning, träning och handhavande vid experiment i omloppsbana. Under våren 2002 tjänstgjorde han som Deputy Associate Administrator for Safety and Mission Assurance, vid NASA:s huvudkontor, Washington, D.C. Under STS-116-uppdraget har han som uppgift att utföra rymdpromenader tillsammans med ESA-astronaut Christer Fuglesang och NASA-astronauten Sunita Williams.

Rymdflygningserfarenhet

STS-85 (7–19 augusti, 1997) var ett 12 dagar långt uppdrag vid vilket besättningen skickade ut och infångade CRISTA-SPAS-utrustningen för German Aerospace Center (DLR), styrde den japanska "Manipulator Flight Demonstration"-robotarmen, studerade förändringar i jordens atmosfär och testade teknologi avsedd för användning på den framtida internationella rymdstationen.

STS-98 (7–20 februari, 2001) fortsatte uppgiften med att bygga och förbättra den internationella rymdstationen genom att leverera den amerikanska laboriemodulen Destiny. Rymdfärjan tillbringade sju dagar dockad till stationen medan Destiny monterades fast. Då han hjälpte till med sammanbyggnaden loggade Curbeam över 19 EVA-timmar vid tre rymdpromenader. Besättningen flyttade också en dockningsport samt levererade förnödenheter och utrustning till expedition 1-besättningen.

Besättningen

STS-116-besättning: Joan Higginbotham (NASA)

STS-116 uppdragsspecialist Joan Higginbotham. (Bild: NASA)

Persondata

Född den 3 augusti 1964 i Chicago, Illinois. Hon gillar body building (tyngdlyftning), cykling, musik, inspirationsföreläsningar.

Utbildning

Erhöll en fil.kand. som elingenjör från the Southern Illinois University at Carbondale 1987, en magisterexamen i ledarskap från the Florida Institute of Technology 1992 och en magisterexamen i rymdsystem från Florida Institute of Technology 1996.

NASA-erfarenhet

Joan Higginbotham startade sin karriär 1987 vid Kennedy Space Center, Florida som "Payload electrical engineer" inom avdelningen för el-telekommunikationssystem. Inom sex månader blev hon ledare för skyttelexperimenten på rymdfärjan Columbia. Hon arbetade senare på rymdfärjans lastutrymmesombyggnad för alla rymdfärjeuppdrag och utförde elektriska kompatibilitetstester för all fraktutrustning som flugits ombord på rymdfärjan. Hon fick också uppgiften av Kennedy Space Center-ledningen att utföra flera specialuppdrag där hon tjänstgjorde som verkställande personalassistent till chefen för

rymdfärjeverksamheten och ledning, ledde en grupp av ingenjörer vid utförandet av kritiska analyser för rymdfärjeflöde som stöd för ett simuleringsmodellverktyg och arbetade med en interaktiv skärm med detaljerade rymdfärjeprocessningsförfaranden vid Spaceport USA (Kennedy Space Centers besökscenter).

Higginbotham tjänstgjorde sedan som en backupingenjör för skyttelprojektet för rymdfärjan Atlantis, där hon deltog i integrationen av skytteldockningsstationen in i rymdfärjan, vilken användes under rymdfärje/Mir-dockningsuppdragen. Två år senare befordrades hon till huvudingenjör för skyttelprojektet för rymdfärjan Columbia. I denna position innehade hon en ingenjörposition som tekniskt huvudansvarig i uppsändningsrummet där hon understödde och ledde farkostsintegrationstestning och -problemlösning. Hon deltog aktivt i 53 rymdfärjestarter under sin 9-åriga anställning vid Kennedy Space Center.

Efter att hon valdes ut av NASA i april 1996 inställde sig Joan Higginbotham vid Johnson Space Center i augusti 1996. Sedan den tiden har hon tilldelats tekniska uppdrag inom avdelningen för "Payload and Habitability", rymdfärjans flygelektronik och integrationslaboratoriet, och understödsavdelningen för Kennedy Space Centers verksamhet, där hon testade olika moduler för den internationella rymdstationen för funktion, kompatibilitet och funktionalitet före start. Hon arbetade på Astronaut Office-avdelningen CAPCOM (Capsule Communicator) för inledning och understöd vid flera rymdstationsuppdrag och rymdfärjeuppdrag. Hon var också förordnad till robotavdelningen. Hennes senaste uppdrag var som ledare för den internationella rymdstationens "Systems Crew Interfaces Section". Joan är utsedd som besättningsmedlem på STS-116 där hennes primära uppgift kommer att vara att sköta rymdstationens "Remote Manipulator System".

Besättningen

STS-116-besättning: Nicholas Patrick (NASA)

STS-116 uppdragsspecialist Nicholas Patrick. (Bild: NASA)

Persondata

Nicholas Patrick föddes 1964 i North Yorkshire i Storbritannien. Han blev amerikansk medborgare 1994. Han är gift. Hans rekreationsintressen inkluderar flygning, läsning, fixa och bygga saker, vandring och scuba diving.

Utbildning

Erhöll en fil.kand. samt magisterexamen som teknisk ingenjör vid the University of Cambridge, England 1986 och 1990; och en magisterexamen och filosofie doktorsexamen i mekanik från the Massachusetts Institute of Technology 1990 och 1996.

Erfarenhet

Under universitetstiden lärde sig Dr. Nicholas Patrick att flyga som en medlem i the UK Royal Air Force's Cambridge University Air Squadron, och spenderade sin somrar som civilingenjör i New York och Connecticut. Efter examen från Cambridge flyttade han till Boston, Massachusetts, där han arbetade som ingenjör vid flygplansmotordivisionen vid GE.

Han började sedan vid the Massachusetts Institute of Technology (MIT), där han var

lärarassistent och sedan forskningsassistent vid "Human-Machine"-systemlaboratoriet på institutet för mekanik. Hans forskningsintressen inkluderade telerobotisering, flygpsykologi, beslutsteori, optimering, ekonometri. Under tiden på MIT arbetade han också som flyginstruktör vid Hanscom Field's East Coast Aero Club och som statistiker och programmerare för ett företag med medicinska produkter och robotprodukter.

Efter fullföljande av sin doktorandtid, anslöt sig Dr. Patrick till Boeings kommersiella flygplansgrupp i Seattle, Washington, där han arbetade med flygdäcksteknik som en ingenjör för system och den mänskliga faktorn på många av Boeings kommersiella flygplansmodeller.

Dr. Patrick har loggat över 1900 timmar som pilot i fler än 20 typer av flygplan och helikoptrar, vilket inkluderar över 800 timmar som flyginstruktör i Boston-, Seattle- och Houston-områdena

NASA-erfarenhet

Dr. Patrick antogs till astronautträning vid NASA:s Johnson Space center i augusti 1998. Hans tidiga träning inkluderade vetenskapliga och tekniska genomgångar, intensivinstruktion i rymdfärjans och den internationella rymdstationens system, samt fysiologisk träning, överlevnadsträning och klassrumsundervisning som förberedelse för T-38-flygning.

Dr. Patrick är utsedd som uppdragsspecialist på STS-116-uppdraget.

Besättningen

STS-116-besättning (uppfärd): Sunita Williams (NASA)

NASA-astronaut Sunita Williams. (Bild: NASA)

Persondata

Född den 19 september 1965 i Euclid, Ohio. Gift med Michael Williams. Fritidsintressen inkluderar löpning, simning, cykling, triathlon, vindsurfning, snowboardåkning och pilbågejakt.

Utbildning

Erhöll en fil.kand. i fysik från the US Naval Academy 1987 och en magisterexamen i teknisk ledning från the Florida Institute of Technology 1995.

Erfarenhet

Williams erhöll sitt förordnande som fänrik i the United States Navy från the United States Naval Academy i maj 1987. Efter ett temporärt sexmånaders förordnande vid the Naval Coastal System Command, erhöll hon sin utnämning som Basic Diving Officer och inställde sig därefter vid Naval Aviation Training Command. Hon utnämndes till pilot inom flottan i juli 1989. Hon rapporterade sedan till Helicopter Combat Support Squadron 3 för initial H46 Seaknight-träning. Efter fullföljande av sin träning började hon på Helicopter Combat Support Squadron 8 i Norfolk, Virginia, och medverkade vid utlandsuppdrag till Medelhavet, Röda havet och Persiska viken.

I september 1992 var hon befäl på ett fristående H-46-uppdrag och skickades till Miami, Florida för räddningsuppdrag undan orkanen Andrew,

ombord på USS Sylvania. Williams valdes ut till United States Naval Test Pilot School och påbörjade kursen i januari 1993. Efter examen i december 1993, började hon vid the Rotary Wing Aircraft Test Directorate som ett H-46-projektbefäl, samt som V-22 jaktpilot i T-2. Medan hon var där tjänstgjorde hon också som skvadronssäkerhetsbefäl och flög testflygningar i SH-60B/F, UH-1, AH-1W, SH-2, VH-3, H-46, CH-53 och H-57.

I december 1995 återvände hon till the Naval test Pilot School som instruktör i the Rotary Wing Department och som skolans säkerhetschef. Där flög hon UH-60, OH-6 och OH-58. Därifrån tilldelades hon en position på USS Saipan (LHA-2), Norfolk, Virginia, som handhavare av flygplanen och som assisterande flygchef. Williams var stationerad ombord på USS Saipan när hon valdes ut för astronautprogrammet. Hon har loggat över 2770 flygtimmar i fler än 30 olika flygplan.

NASA-erfarenhet

Utvald av NASA i juni 1998 skrevs hon in för träning i augusti 1998. Astronautkandidatträningen inkluderade orienteringsgenomgångar och praktik, flera vetenskapliga och tekniska genomgångar, intensivinstruktion i rymdfärjans och den internationella rymdstationens system, grundutbildning för förberedelse av T-38-flygträningen, såväl som att lära sig vatten- och överlevnadstekniker.

Efter en period av träning och utvärdering, arbetade Williams i Moskva med den ryska rymdorganisationen och det ryska bidraget till den internationella rymdstationen och med den första expeditionsbesättningen på ISS. Efter återkomsten av expedition 1, arbetade Williams inom robotavdelningen med ISS-robotarmen och den efterföljande "Special Purpose Dexterous Manipulator". Som NEEMO2-besättningsman levde hon under vatten i Aquarius-habitatet under 9 dagar.

Williams är utsedd som flygingenjör 2 på ISS-expedition 14 och, efter att ha anlänt till ISS på STS-116-färden, kommer att ta över denna roll från ESA-astronaut Thomas Reiter som har varit en medlem av den permanenta ISS-besättningen sedan juli 2006. Reiter kommer att återvända till jorden med rymdfärjan och de andra STS-116-besättningsmedlemmarna vid slutet av uppdraget.

Besättningen

STS-116-besättning (hemresa): Thomas Reiter (ESA)

ESA-astronaut Thomas Reiter. (Bild: ESA)

Persondata

Född den 23 maj 1958 i Frankfurt/Main, Tyskland. Thomas är gift och har två söner. Han gillar fäktning, badminton, matlagning och att spela gitarr.

Utbildning

Thomas Reiter har en magisterexamen i rymdteknologi. Han tog examen från Goethe-högskolan i Neu-Isenburg nära Frankfurt, Tyskland, i juni 1977, från the German Armed Forces University i Neubiberg, nära München, i december 1982 och från the British Empire Test Pilots School (ETPS) i Boscombe Down, England, i december 1992.

Erfarenhet

Efter fullgjord militär stridsjetplansträning vid Sheppard Air Force Base i Texas, USA, flög Thomas Reiter Alpha-Jet i en stridsplansskvadron i Oldenburg, Tyskland. Han var involverad i utvecklingen av datoriserade uppdragsplanerings-system och blev flygverksamhetschef och biträdande skvadronbefäl. Efter fullgjord testpilotsträning, klass 2, vid det tyska flygtestcentret i Manching under 1990, var Reiter

involverad i flera flygtestningsprojekt och omskolningsträning på Tornadon det följande året. Reiter deltog i klass 1-testpilotträningen vid ETPS, Boscombe Down, England 1992. Hans flygerfarenhet inkluderar mer än 2300 timmar i militära stridsjetplan av fler än 15 typer.

ESA-astronaut Thomas Reiter under förberedelse för EVA-träning i maj 2003 vid NASA:s Sonny Carter Training Facility Neutral Bouyance Laboratory (Bild: NASA)

Thomas Reiter var också involverad i europeiska rymdorganisationsstudier (ESA-studier) av en bemannad rymdfarkost (Hermes) och utveckling av vetenskaplig utrustning för Columbusmodulen, en av Europas huvudbidrag till den internationella rymdstationen.

1992 blev han utvald att gå med i ESA:s astronautkår baserad i det europeiska astronautcentret (EAC) i Köln, Tyskland. Efter fullföljd basträning, valdes Reiter ut till Euromir 95-uppdraget och påbörjade träning vid TsPK (kosmonauters träningscenter) i Stjärnstanen nära Moskva i augusti 1993, för att förbereda ingenjörsuppgifter ombord, EVA-aktiviteter och handhavande av Soyuz-transportsystemet. Eumir 95-experimentträningen organiserades och utfördes i huvudsak vid EAC.

Besättningen

I mars 1995 utsågs han som ingenjör ombord på Euromir 95-uppdraget, ett rekordlångt 179 dagars uppdrag (3 september 1995 till 29 februari 1996) med två rymdpromenader (EVA).

ESA-astronaut Thomas Reiter under sin andra EVA som en del i Euromir 95-uppdraget. Under EVA i februari 1996, infångade Reiter delar från the European Space Exposure Facility (ESEF). (Bild: ESA)

Mellan oktober 1996 och juli 1997 genomgick Reiter träning för handhavande av rymdfarkosten Soyuz-TM för avdockning, återinträde i atmosfären och landning. Han är kvalificerad att agera som befälhavare på en Soyuz-kapsel med tre personer vid dess återvändande från rymden.

Vidare utförde han parallella uppdrag i ESA:s ERA-grupp som utvecklade den europeiska robotarmen och dess grundbaserade test- och uppdragskontrollutrustning.

Från september 1997 till mars 1999 var Reiter stationerad vid det tyska flygvapnet som verkställande gruppchef på en "Tornado fighter bomber wing". Efter sin återkomst till ESA

understödde han ATV-gruppen och ERA-programmet.

1 april 1999 återgick han till sina aktiviteter vid det europeiska astronautcentret i Köln, Tyskland. Han fortsatte med träning vid det ryska kosmonaut-träningscentret i Star City från juni 1999 till mars 2000 för den ryska delen av den internationella rymdstationen.

Inom avdelningen för programmen för bemannade rymdfärder, mikrogravitation och utforskning, och för hans nuvarande uppdrag, arbetade han de sista tre åren i Columbusprogrammet.

Rymdfärdserfarenhet

Reiter utsågs till ingenjör ombord på det rekordlånga 179 dagars ESA-ryska uppdraget Euromir 95 till rymdstationen Mir (3 september 1995 till 29 februari 1996), där han var tillsammans med de ryska kollegorna Yuri Gidzenko och Serguei Avdeev. Han utförde cirka 40 europeiska vetenskapliga experiment och deltog i underhållet av rymdstationen Mir. Han utförde två rymdpromenader för att installera och senare återföra kassetter av ESEF-experimenten (European Space Exposure Facility)

Nuvarande uppdrag

Sedan april 2001 är han utsedd till den första avancerade ISS-klassen för att förbereda en av de första europeiska långtidsflygningarna ombord på ISS. I september 2004 utsågs Thomas Reiter till ett långtidsuppdrag på den internationella rymdstationen och sändes upp med STS-121 den 4 juli 2006.

Under sitt uppdrag är Reiter ISS flygingenjör 2 som en medlem av ISS-expeditionerna 13 och 14. Utöver sina ISS-expeditionsuppgifter utför han ett omfattande forskningsprogram för den europeiska rymdorganisationen och är involverad i ett antal NASA-experiment.